

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce: **Rašínova vysoká škola s.r.o.**, IČ: 262 756 19, se sídlem Brno – Židenice, Šámalova 60, zastoupen JUDr. Petrem Valdhensem, advokátem se sídlem Brno, Mášova 18a, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Praha 1, Karmelitská 7, o žalobě proti rozhodnutí ministra školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 29.4.2011, č.j.: 6 925/2011-80,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým byl zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 3.1.2011, č.j. 32 866/2010-30/1, jímž byla žalobci na návrh Akreditační komise a) odňata akreditace magisterského studijního programu „Ekonomika a insolvence“ se studijním oborem „Revitalizace ekonomických subjektů a řízení zdrojů“ se standardní dobou studia 2 roky a prezenční formou studia, b) omezena akreditace bakalářského studijního programu „Ekonomika a insolvence“ se studijním oborem „Krizový management“ se standardní dobou studia 3 roky a prezenční formou studia, c) omezena akreditace bakalářského studijního programu „Ekonomika a management“ se studijním oborem „Řízení sociálních služeb“ se standardní dobou studia 3 roky a prezenční formou studia (dále též „dotčené studijní obory“).

Žalobce v podané žalobě nejprve v obecné rovině namítal, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné. Konkrétně nesouhlasil s posouzením personálního zabezpečení profilujících studijních programů žalobce jako nedostatečného. Naopak uvedl, že jeho pedagogický sbor odpovídá úrovni ostatních, zejména veřejných ale i státních vysokých škol.

Tvrdil, že hodnocení pedagogického sboru žalobce proběhlo podle jiných kritérií, než u ostatních vysokých škol.

Nesouhlasil s názorem žalovaného, že ukazatelem kvality vědeckopedagogického sboru by měl být rozsah jeho publikační činnosti zejména v recenzovaných či impaktovaných časopisech. Uvedl, že ani v České ani ve Slovenské republice neexistuje žádný recenzovaný či impaktovaný časopis zaměřený na problematiku insolvence. Zdůraznil, že ve velké míře spolupracuje s odborníky z praxe, neboť pro úspěšné vedení výuky jsou podstatné jejich praktické znalosti.

Na podporu svých tvrzení uvedl členy svého vědeckopedagogického sboru s titulem docent či profesor, kteří zajišťovali studium k datu 17.5.2011, a kteří jej budou zajišťovat ode dne 1.9.2011.

Konkrétně zmínil přednášející s vědecko-pedagogickým titulem „docent“ nebo „profesor“ s vyšším pracovním úvazkem k žalobci. Ohledně prof. Ing. V. K., CSc. sporoval tvrzení Akreditační komise, že jeho publikační činnost by se měla vztahovat zejména k bezpečnostním otázkám formou sborníků z konferencí a učebnic. Poukázal na jeho publikační činnost za poslední tři roky, a to na skriptum „Řízení podniku v krizi v podmínkách globálního trhu“, na publikaci v recenzovaném periodiku - Sborník přednášek X. ročníku mezinárodní konference „Environmental Security and Climate Changes“, tj. „Environmentální bezpečnost a změny klimatu“, na publikaci „Security, economic crisis and sustainable development“, tj. „Bezpečnost, hospodářská krize a udržitelný rozvoj“ 6. Mezinárodní konference, na učebnici „Matematické metody a jejich využití v prostředí obrany a efektivnosti“, na publikaci v recenzovaném časopise „Zvýšení bezpečnosti s přispěním programů Evropské unie“, na publikaci v recenzovaném časopise „Safety Engineering, Securitology and Insolvency“. Výše citované publikace jsou napsány prof. Ing. K., příp. je jejich spoluautorem a vztahují se ke studijním programům žalobce. Odmítl tvrzení žalovaného, že prof. Ing. K., CSc. zároveň působí na Trenčianské univerzitě Alexandra Dubčeka. Připustil, že se prof. Ing. K., CSc. aktivně podílel na založení Fakulty speciálnej techniky a vyučoval, ale poslední čtyři roky zde vykonává jen opONENTSKOU činnost a funkci předsedy státní zkušební komise. Souhlasil s tím, že prof. Ing. K., CSc. vykonává činnost soudního znalce v oboru ekonomika se specializací ceny a odhady. Nesouhlasil s tím, že jak tato činnost, tak jeho účastenství v následujících společnostech: člen představenstva Družstva služeb „KABRO“ – v likvidaci, společník společnosti AKRIPO s.r.o., společník společnosti „MOEX – LIGNASPOL“ spol. s r.o. v likvidaci, jednatel a společník společnosti K-FACTUM-K, s.r.o., předseda představenstva společnosti INSTITUT STRATEGICKÉ PODPORY, a.s., předseda dozorčí rady AKADEMIE, o.p.s., předseda dozorčí rady B-support, s.r.o., likvidátor společnosti RAGGA a.s. – v likvidaci, likvidátor společnosti BRAS, a.s. v likvidaci, by měly mít negativní vliv na jeho výkonu funkce rektora a vysokoškolského učitele. Zdůraznil zanedbatelnou časovou náročnost výše uvedených činností. Naopak žalobce pozitivně hodnotil jeho likvidátorskou činnost, což mu umožňuje aplikovat teoretické poznatky v praxi. Dále poukázal na to, že společnosti K-FACTUM-K, s.r.o. a INSTITUT STRATEGICKÉ PODPORY, a.s. jsou zaměřeny na vědu, výzkum a vývoj a řada jejich projektů má vztah ke studijním programům žalobce.

Žalobce se vyjádřil i k doc. MUDr. T. S., CSc. s tím, že publikuje v oblasti léčby rakoviny konečníku a tlustého střeva a v oblasti řízení zdravotnických služeb. Od září 2011 bude součet jeho aktivit omezen a pro žalobce bude působit ve výši úvazku 1,0 jako prorektor.

Žalobce rovněž poukázal na další pedagogy, a to doc. Ing. M. B., CSc., doc. Ing. T. D., CSc., doc. Ing. J. J., CSc., doc. Mgr. Ing. J. Š., Ph.D., Mgr. Ing. R. R., Ph.D., MBA, LL.M. Zmínil i působení přednášejících s vědeckopedagogickým titulem „docent“ nebo „profesor“ s nízkým pracovním úvazkem u žalobce, a to prof. PhDr. J. B., CSc., doc. Ing. A. K., Ph.D., kteří podle jeho názoru dostatečně zabezpečují personální zabezpečení dotčených oborů.

Nesouhlasil ani s posouzením své tvůrčí činnosti v oblasti vědy a výzkumu jako nedostatečné. Poukázal na následující jím řešené granty a projekty v období let 2009 až 2017, a to poř. č. 1 - „Centrum celoživotního vzdělávání a inovací žalobce“, poř. č. 2 „Informační systém pro podporu hodnocení dominoefektů z pohledu zákona o prevenci závažných havárií“, poř. č. 3 „Informační a řídicí systém pro tvorbu technických publikací ve výrobních podnicích“, poř. č. 4 „Počítačová gramotnost napříč zaměstnaneckou základnou“ projektu „KRÁLOVO POLSKÁ, a.s. – vzdělávání, investice do budoucnosti“, poř. č. 5 „Specifické školení v ČKD Blansko Holding, a.s.“. Žalobce odmítl tvrzení Akreditační komise, že projekt uvedený pod poř. č. 2 není zaměřen na studijní programy žalobce, neboť se zabývá problematikou krizového řízení podniků a řešení dopadů krizových situací.

Dále žalobce nesouhlasil s procesním postupem správních orgánů, které nerozhodly o jím vznesené námitce podjatosti vůči doc. V. V., CSc. Připustil, že žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí neshledal podjatost doc. V. V., CSc. v dané věci. Závěr žalovaného, že členství doc. V. V., CSc. v akademické radě soukromé vysoké školy - Akademie STING o.p.s. bez dalšího nezakládá jeho podjatost, má žalobce za nepřezkoumatelný. Zdůraznil, že doc. V. V., CSc. pracoval u konkurenční vysoké školy v Brně, která mohla z odnětí akreditace žalobci profitovat.

Poukázal na zneužití pravomoci předsedkyně Akreditační komise prof. V. D., která v televizním pořadu Interview ČT 24 dne 1.4.2011 uvedla, že rozkladová komise potvrdila, že Akreditační komise měla pravdu, když požadovala odnětí a omezení akreditací žalobce a nyní již očekává pouze podpis ministra ve věci. Žalobce zdůraznil, že tato informace podléhá povinnosti mlčenlivosti a jedná se o informaci ze správního řízení, v němž předsedkyně nebyla účastnicí. Požadoval, aby soud přezkoumal, zda se mezi členy rozkladové komise nenacházeli členové Akreditační komise, u kterých by připadal v úvahu střet zájmů. A do doby než bude rozhodnuto o námitce podjatosti prof. V. D. vyslovil pochybnosti o podjatosti členů rozkladové komise žalovaného.

Žalobce namítal, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno až po uplynutí prekluzivní lhůty dle § 85 odst. 6 zák. č. 111/1998 Sb., o vysokých školách ve znění rozhodném (dále jen „zákon o vysokých školách“). Nesouhlasil s názorem žalovaného, že lhůta obsažená ve výše citovaném zákonném ustanovení je pouze procesní pořádkovou lhůtou.

Namítal porušení zásady legitimního očekávání dle § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“) tím, že žalovaný ve správním řízení neprovedl dokazování v souladu s § 51 správního řádu. Konkrétně nesouhlasil, že správní orgány neprovedly dle § 51 odst. 2, § 53 odst. 6 správního řádu k důkazu návrh a vyjádření Akreditační komise, které nesprávně posoudil jako podklady od jiných správních orgánů.

Namítal porušení zásady zákonnosti dle § 2 odst. 1 správního řádu tím, že správní orgány bez zákonného zmocnění umožnily Akreditační komisi, aby se dodatečně vyjádřila k podkladům pro vydání rozhodnutí ve věci. Odmítl argumentaci žalovaného, že se jednalo o výkon její pravomoci dle § 84 odst. 1 písm. a) zákona o vysokých školách. Uvedl, že se

v tomto případě jednalo o odlišnou situaci, neboť Akreditační komisi bylo umožněno, aby se znovu ve věci vyjádřila ke stanovisku žalobce.

Žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal s jeho rozkladovou námitkou, že u dvou jiných vysokých škol, např. na Policejní akademii ČR, je jejich personální zabezpečení studijních programů srovnatelná či horší.

Dále vytýkal, že žalobou napadené rozhodnutí je pouze částečné, neboť žalobci nebyla stanovena přiměřená lhůta pro splnění povinnosti zajistit studentům možnost pokračovat ve studiu stejného či obdobného studijního programu na téže nebo jiné vysoké školy dle § 86 odst. 1, 2 zákona o vysokých školách.

Žalobce podáním ze dne 13.6.2011 k námitce nedostatečného personálního zabezpečení studijních programů doplnil, že žalovanému byly předloženy neúplné a zkreslené podklady, neboť žalovaný vycházel ze stavu zjištěného před dvěma lety v rámci původního šetření Akreditační komise a nikoli z faktického stavu v době rozhodování. Tímto postupem, tj. neopatřením si aktuálních podkladů, byla správními orgány porušena zásada materiální pravdy dle § 3 správního řádu. Zdůraznil, že v akademickém roce 2010/2011 proběhly u žalobce zásadní změny zejména v personálním obsazení s cílem zkvalitnění výuky, což nebylo Akreditační komisí akceptováno. Správním orgánům byla zamlčena vysoká uplatnitelnost studentů žalobce v praxi. Rovněž nesouhlasil se závěrem Akreditační komise, že výuka dle aktuálních rozvrhů probíhá jen jeden den v týdnu, neboť výuka byla vždy rozvržena do všech dnů kromě neděle.

Namítal nevykonatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť studenti magisterského studia nemohou být převedeni na jinou vysokou školu, neboť ani v České ani ve Slovenské republice není jiná vysoká škola obdobného zaměření.

Žalobce navrhl soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí zrušil a aby byla žalovanému uložena povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě odmítl žalobou uplatněné námitky a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno proto, že u žalobce byly zjištěny jednak zásadní personální nedostatky při zabezpečení dotčených studijních programů, a rovněž tak zásadní nedostatky v tvůrčí činnosti žalobce související s uskutečňováním magisterského studijního programu.

Žalovaný odmítl námitku žalobce, že by odlišným způsobem hodnotil pedagogické sbory jednotlivých vysokých škol. Zdůraznil, že zásadní nedostatek personálního zabezpečení dotčených studijních programů spatřoval v tom, že značná část habilitovaných garantů/vyučujících profilujících předmětů mělo u žalobce nižší pracovní úvazek či byli pracovnívě vytíženi u jiných subjektů. Rozsah pracovního úvazku akademického pracovníka na vysoké škole totiž musí vytvářet dostatečný časový prostor jak pro zabezpečení výuky, tak pro uskutečňování jeho vědecké, výzkumné a další tvůrčí činnosti na vysoké škole. Nelze nahradit výuku akademických pracovníků externími odborníky. Za nepřijatelný označil fenomén tzv. „létajících profesorů“, tj. akademických pracovníků, kteří působí s vysokými pracovními úvazky současně na vícero vysokých školách či institucích. Tento stav je na újmu jejich pedagogické činnosti, neboť vylučuje v rámci každého závazku dostatečný časový prostor na vědeckou práci, sledování vývoje v oboru a připravování se na výuku a publikaci. Dalším, žalovaným zjištěným, zásadním nedostatkem byla absence dostatečné publikační

činnosti u některých vyučujících či literární produkce, která by měla dostatečnou vazbu na garantovaný předmět.

Jako ryze spekulativní označil námitku žalobce, že správní orgány posuzovaly personální zabezpečení jiných vysokých škol dle odlišných kritérií. Zdůraznil, že správní orgány při hodnocení vycházejí z přesných údajů uvedených mj. v jejich žádostech o akreditaci.

Poukázal na neurčité tvrzení žalobce, že všichni jeho absolventi našli zaměstnání, neboť neuvedl, zda se jednalo o povolání insolvenčního správce. Zároveň upozornil na, že míra zaměstnanosti absolventů je z velké části determinována nedostatkem kvalifikovaných osob v určitých oborech na trhu práce, nikoliv kvalitou poskytovaného vzdělání.

Žalovaný odmítl námitku žalobce spočívající v nesprávném posouzení publikační a odborné činnosti akademických pracovníků žalobce. Zdůraznil, že žalobcem zmíněné pracovní poměry pedagogických pracovníků sjednané ode dne 1.9.2011, jsou ryze spekulativní, neboť jsou podmíněny předchozím udělení akreditace novému studijnímu oboru „Řízení zdravotnických služeb“.

K tvůrčí činnosti žalobce, konkrétně k jím předloženým projektům uvedeným v žalobě pod pořadovými čísly 1, 3 až 5 uvedl, že se jedná o projekty zaměřené na rozvoj, administrativu či vzdělávání, ale nikoliv na výzkum. Projekt č. 2 lze částečně považovat za výzkumný, ale vzhledem k právně ekonomickému zaměření dotčeného magisterského studijního programu, s ním souvisí pouze okrajově.

Žalovaný uvedl, že skutkový stav ve věci jím byl řádně zjištěn a žalobce v žalobě ani netvrdil, ani neprokázal, že by na jeho straně existovaly nějaké nové skutečnosti, které by žalovanému při rozhodování nebyly známy. Zdůraznil, že k veškerým změnám v personálním zajištění žalobce došlo až v průběhu správního řízení a bylo žalovaným vzato v potaz, přesto však dospěl k závěru, že žalobce neodstranil zásadní nedostatky v personálním zajištění daných studijních programů.

Nesouhlasil s výtkou nesprávně provedeného důkazního řízení ve věci. Zdůraznil, že žalobce mylně pod pojem „důkaz“ podřadil „podklady pro vydání rozhodnutí“, neboť požadoval k důkazu provést návrh Akreditační komise na odnětí a omezení akreditací žalobce a její stanovisko k vyjádření žalobce. S poukazem na § 52 správního řádu konstatoval, že není návrhy žalobce na provedení důkazů vázán. Přičemž v daném případě shledal, že žalobcem navrhované důkazy nejsou ke zjištění skutkového stavu věci potřebné, proto nebyl povinen je provádět.

Dále odmítl námitku, že se Akreditační komise vyjádřila k podkladům správního řízení bez zákonného zmocnění. Akreditační komise je odborným a poradním orgánem a žalovaný je orgánem rozhodovacím dle zákona o vysokých školách. Stanovisko Akreditační komise tak bylo vypracováno v souladu se zákonem o vysokých školách a správním řádem.

Připustil pochybení ve způsobu vyřízení žalobcem uplatněné námitky podjatosti doc. V. V., CSc. Zdůraznil však, že jím vytčené vady neměly vliv na zákonnost správního rozhodnutí.

Vysvětlil, že doc. V. V., CSc. ve správním řízení učinil pouze procesní úkony, které byl správní orgán povinen učinit dle § 14 odst. 3 správního řádu a měly výhradně procesní charakter. Konkrétně se jednalo o úkony zahájení správního řízení o návrhu na omezení a odnětí akreditace, vydání usnesení o prodloužení lhůty pro vyjádření žalobce, sdělil žalobci na jeho žádost jméno úřední osoby, termín nahlížení do spisu, vyžádání stanoviska Akreditační komise k vyjádření žalobce. Zdůraznil, že již v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že správní orgán I. stupně nerozhodl o podjatosti doc. V. V., CSc. z důvodu procesní

ekonomie, neboť mu bylo známo, že mu brzy skončí pracovní poměr u Akreditační komise. Navíc z členství doc. V. V., CSc. v akademické radě, tj. v poradním orgánu, soukromé vysoké školy STING o.p.s., nelze pochybovat o jeho nepodjatosti. Jako nepravdivé odmítl tvrzení žalobce, že doc. V. V., CSc. měl být statutárním orgánem vysoké školy.

K další žalobcem uplatněné námitce podjatosti na předsedkyni Akreditační komise pro zveřejnění informací z průběhu správního řízení v ČT uvedl, že členům Akreditační komise nesdělil žádné neveřejné informace ze správního řízení. Dovedil, že předsedkyně zřejmě v rozhovoru na ČT vycházela z obecných pravidel řízení o rozkladu. Jako nepravdivé odmítl tvrzení žalobce, že předsedkyně veřejně deklarovala osobní zájem na výsledku daného správního řízení. Dále konstatoval, že členové jeho rozkladové komise nebyly a nejsou současně členy Akreditační komise.

Žalovaný nesouhlasil s námitkou vydání správních rozhodnutí po uplynutí prekluzivní hmotně-právní lhůty dle § 85 odst. 6 zákona o vysokých školách. Zdůraznil, že případná prekluzivnost lhůty pro vydání rozhodnutí musí být vždy výslovně obsažena v daném právním předpise, což není tento případ. Připustil, že správní orgán I. stupně nevydal rozhodnutí ve lhůtě stanovené v § 85 odst. 6 zákona o vysokých školách, avšak její marné uplynutí nezpůsobilo zánik konkrétních práv a povinností.

Nesouhlasil s výtkou neúplnosti správních rozhodnutí pro absenci lhůty dle § 86 zákona o vysokých školách v jejich výrokové části. Lhůta totiž byla uvedena v příkazu ze dne 16.5.2011, č.j. 14 758/2011-30 vydaného v souladu s § 150 správního řádu a § 86 odst. 2 zákona o vysokých školách.

Žalovaný se neztotožnil ani s námitkou nesprávného posouzení rozvrhu hodin ve školním roce 2010/2011. Upozornil, že již žalobcův problematický rozvrh, uveřejněný na jeho webových stránkách, řešil, neboť obsahoval text o sobotní výuce, což bylo vzhledem k prezenční formě studia nepřijatelné. Žalobce poté v průběhu řízení sporný text ze svých webových stránek odstranil. Přesto byl žalobcem předložený rozvrh uspořádán tak, že přednášky, na nichž je účast studentů obvykle nepovinná, byly vypsány ve všední dny. Přičemž semináře, na nichž je účast studentů obvykle povinná, byly vypsány pouze v sobotu. Žalovaný tak dovedl, že organizací výuky žalobce, která pro část studentů soustředí povinnou část výuky do jednoho dne pracovního klidu, dochází k faktickému obcházení prezenční formy studia a podmínek vzdělávání, deklarovaných žalobcem v žádostech o udělení akreditace studijních programů.

K námitce žalobce spočívající v nevykonatelnosti správních rozhodnutí v důsledku nemožnosti zajištění studia jeho žáků v obdobných studijních programech, žalovaný uvedl, že pojmem „obdobný studijní program“, ve kterém má být studentům zajištěna možnost pokračovat ve studiu, v tomto případě „Ekonomika a insolvence“, je studijním programem z oblasti ekonomie dle § 46 odst. 4 písm. a) zákona o vysokých školách. Za podobné studijní programy lze považovat magisterské studijní programy z oblasti ekonomie, které jsou v současné době akreditovány v dostatečném počtu. Například v Brně na veřejné vysoké škole Masarykově univerzity, Mendelovy univerzity v Brně a Vysokém učení technickém v Brně. Dále na státní vysoké škole Univerzity obrany v Brně a na soukromé vysoké škole akademie STING, o.p.s.

S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Na základě podané žaloby přezkoumal soud napadené rozhodnutí z hlediska uplatněných žalobních důvodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak soudu ukládá ustanovení § 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.

Při ústním jednání právní zástupce žalobce setrval na svém stanovisku. K námitce nesprávného vedení důkazního řízení upřesnil, že ji spatřuje nejen v neprovedení jím navržených důkazů, ale i v tom, že nedostal možnost se vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu. Zdůraznil, že dotčený studijní program je natolik specifický, že pro jeho výuku nelze získat žalovaným požadovaný dostatečný počet habilitovaných docentů a profesorů. Navíc v České republice neexistuje žádný odborný časopis zaměřený pouze na insolvenční a revitalizaci firem, proto nelze vyučujícím vytýkat nedostatek publikační činnosti v odborných a impaktovaných časopisech. Specifičnost dotčeného studijního programu se promítá i do nemožnosti převodu jeho studentů na jinou vysokou školu s obdobným programem.

Žalovaný rovněž setrval na svém stanovisku s tím, že nesouhlasil s tvrzením žalobce o nemožnosti získání dostatečného počtu řádně kvalifikovaných pedagogů s ohledem na specifičnost dotčeného studijního programu, neboť lze zajistit výuku habilitovanými pedagogickými pracovníky z příbuzných oborů v oblasti ekonomie a práva. Uvedl, že § 36 odst. 3 správního řádu neporušil, neboť stanovisko Akreditační komise bylo veřejně přístupné na jejích webových stránkách, tudíž žalobce měl možnost se s ním seznámit před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Soud při ústním jednání provedl k návrhu žalobce následující listinné důkazy, a to přehled personálního zajištění studijních programů, srovnávací tabulky personálního zabezpečení vyučujících u žalobce a jejich tvůrců a publikační činnosti, výtahem z projektu poř. č. 2 „Informační systém pro podporu hodnocení dominoefektů z pohledu zákona o prevenci závažných havárií“, Statuty Akreditační komise z let 1998 a 2004, usnesením vlády ČR, kterým byl schválen Statut Akreditační Komise, příkazem žalovaného ze dne 16.5.2011, záznamem rozhovoru předsedkyně Akreditační komise prof. D. na ČT 24 v pořadu Interview ze dne 1.4.2011 od 18.30 hod, rozvrhy hodin žalobce ve školním roce 2010/2011, zprávou zástupce veřejného ochránce práv JUDr. S. K. ze dne 21.8.2013, zprávou zástupkyně veřejného ochránce práv RNDr. J. S. ze dne 8.1.2013, koncept dopisu ministra školství, mládeže a tělovýchovy na zprávu zástupkyně veřejného ochránce práv RNDr. J. S. ze dne 8.1.2013.

Soud ze zpráv zástupce veřejného ochránce práv JUDr. S. K. ze dne 21.8.2013 a RNDr. J. S. ze dne 8.1.2013 zjistil, že oba odpovídali žalobci na jeho žádost o pomoc v dané věci. Oba shodně konstatovali, že za nejzávažnější pochybení správních orgánů spatřují porušení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť mu nebyla dána možnost, aby se vyjádřil k dalšímu podkladu rozhodnutí, a to ke stanovisku Akreditační komise.

Z konceptu dopisu ministra školství, mládeže a tělovýchovy na zprávu zástupkyně veřejného ochránce práv RNDr. J. S. ze dne 8.1.2013 vyplynulo, že nesouhlasí s žalobcovými výtkami uvedenými v jeho žádosti o pomoc adresované veřejnému ochránci práv. Zdůraznil, že § 36 odst. 3 správního řádu neporušil, neboť stanovisko Akreditační komise bylo od 7.12.2010 veřejně přístupné na jejích webových stránkách, tudíž žalobce měl možnost se s ním seznámit.

Ze srovnávacích tabulek personálního zabezpečení vyučujících žalobce vyplynulo, že v roce 2008, tj. v době udělení akreditace, působilo u žalobce celkem 22 přednášejících dle studijního plánu, z toho 17 přednášejících vykonávalo práci na základě sjednaného pracovního poměru, z nichž 12 přednášejících vykonávalo současně pracovní poměr i jinde, zbývajících 4 přednášejících byli zaměstnání u žalobce na základě dohody. V roce 2010, tj. v době odnětí akreditace, působilo u žalobce celkem 19 přednášejících dle studijního plánu, z toho 12

přednášejících vykonávalo práci na základě sjednaného pracovního poměru, z nichž 9 přednášejících vykonávalo současně pracovní poměr i jinde, dále 1 přednášející byl v pracovním poměru u žalobce na základě dohody, u zbývajících 5 přednášejících neměl žalovaný k dispozici žádné údaje o formě či výši jejich pracovního úvazku k žalobci.

Z výtahu projektu žalobce „Informační systém pro podporu hodnocení dominoefektů z pohledu zákona o prevenci závažných havárií“ soud zjistil, že jeho obsahem je hodnocení míry rizika závažných havárií za účelem návrhu úprav a opatření ke snížení rizika formou metodické a informační podpory využitelné pro hodnocení a kontrolu bezpečnostní dokumentace provozovatelů, územního plánování i havarijního plánování v oblasti nakládání s vybranými nebezpečnými chemickými látkami.

Z tabulky publikační a tvůrčí činnosti vyučujících v magisterském studijním programu Ekonomika a insolvence – v roce 2008, tj. udělení akreditace, zejména vyplývá, že např. prof. PhDr. J. B., CSc., vykázal 38 publikací, PhDr. H. Č., CSc., vykázala 7 publikací, prof. JUDr. J. F., CSc., vykázal 6 publikací, JUDr. B. H., Ph.D., vykázal 29 časopiseckých publikací, 8 knižních publikací, 17 publikací ve sbornících, prof. PhDr. M. J., CSc., vykázal 37 publikací článků, 17 publikací fejetonů, prof. Ing. V. K., CSc., vykázal 17 publikací, prof. PhDr. M. K., CSc., vykázal 12 publikací.

Z příkazu ze dne 16.5.2011, č.j. 14 758/2011-30 vydaného správním orgánem I. stupně vyplývá, že žalobci byla stanovena povinnost dle § 86 odst. 2 zákona o vysokých školách zajistit studentům magisterského studijního programu „Ekonomika a insolvence“ se studijním oborem „Revitalizace ekonomických subjektů a řízení zdrojů“ možnost pokračovat ve studiu stejného nebo obdobného studijního programu na jiné vysoké škole, a to ve lhůtě do 31.8.2011.

Z rozvrhů hodin žalobce ve školním roce 2010/2011 vyplynulo, že například první ročník, studijní kruh B má v liché týdny v pondělí na sedmou až desátou hodinu vypsány přednášky Obchodního práva I., v úterý prvé dvě hodiny přednášky Občanského práva hmotného a sedmou až osmou hodinu přednášky Makroekonomie, v sudém týdnu ve středu přednášky Personálního managementu, třetí až čtvrtou hodinu přednášky Podniková ekonomika I., pátou až šestou hodinu přednášky Účetnictví, sedmou až osmou hodinu přednášky Základy teorie práva a ústavního práva, v lichém týdnu v sobotu od prvé do čtvrté hodiny Obchodní právi I, pátou až šestou hodinu Občanské právo hmotné, sedmou až desátou hodinu Základy informatiky II. a Angličtina II., jedenáctou až dvanáctou hodinu Podniková ekonomika I. v sudém týdnu v sobotu od prvé do druhé hodiny Základy teorie práva a ústavního práva, třetí až čtvrtou hodinu Personální management, pátou až šestou hodinu Účetnictví, sedmou až desátou hodinu Základy informatiky II. a Angličtina II., jedenáctou až dvanáctou hodinu Makroekonomie.

Ze správního spisu soud zjistil následující, pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:

Ve dnech 25. až 27. ledna 2010 proběhlo zasedání Akreditační komise, na kterém bylo rozhodnuto, že Akreditační komise v souladu s § 84 odst. 1 písm. a) zákona o vysokých školách zhodnotí činnost žalobce.

Dne 17.5.2010 byla jmenována Účelová pracovní skupina Akreditační komise, která byla pověřena výkonem kontrolní činnosti u žalobce.

Ve dnech 21. – 23. června 2010 proběhlo zasedání Akreditační komise, na němž byla projednána Zpráva Akreditační komise o hodnocení žalobce. Ve zprávě bylo uvedeno, že stav realizace dotčených studijních programů žalobce neodpovídá standardům Akreditační komise, zejména z důvodu nedostatku personálního zabezpečení. Navíc stávající akademičtí pracovníci nevykonávali požadovanou odbornou a publikační činností za posledních 5 let. Jejich výzkumná činnosti rovněž nebyla rozvíjena v míře, která by odpovídala

akreditovanému magisterskému studijnímu programu. Akreditační komise provedla rozbor personálního zabezpečení žalobce akademickými pracovníky v kategorii „docent“, „profesor“ či „doktor“, kteří působili u žalobce v pracovním poměru v rozsahu plného úvazku. Konkrétně k prof. Ing. V. K., CSc. (1942) uvedla, že u žalobce působí v rozsahu plného pracovního úvazku (40 hodin/týden), současně však působení i na Trenčianské univerzitě Alexandra Dubčeka (bez doložení rozsahu úvazku). Vyučuje Strategii řízení, Řízení podniků v krizi, Revitalizaci ekonomických subjektů a řízení zdrojů a magisterský seminář. Publikuje však zejména k bezpečnostním otázkám. Jedná se o sborníky z konferencí učebnice a nikoliv o odborné publikace v recenzovaných nebo impaktovaných časopisech. Publikace se k vyučovacím předmětům vztahovaly jen rámcově.

K doc. Ing. P. S., CSc. (1948) uvedla, že u žalobce působí v rozsahu plného pracovního úvazku (40 hodin/týden), ale souběžně působí na Lékařské fakultě Masarykovy univerzity (v rozsahu úvazku 0,7). U žalobce vyučuje bakalářský/diplomový seminář, čímž nezabezpečuje podstatnou výuku. Publikuje jen v souvislosti s působením na jiných pracovištích, zejména v rámci působení na lékařské fakultě, když ze sedmi publikací po roce 2005 se pět publikací vztahovalo k dentálním implantátům a další publikace se týkaly diagnostiky pozemní vojenské techniky. Dále u žalobce vyučuje pouze bakalářské a diplomové semináře.

K doc. Ing. A. S., CSc. (1952) uvedla, že působí u žalobce v rozsahu plného pracovního úvazku (40 hodin/týden), avšak dle registru správního orgánu I. stupně měl u žalobce pracovat jen v rozsahu pracovního úvazku 36 hodin/týden. Vyučuje předměty Management, Personální management, Marketing, bakalářský/diplomový seminář. Přičemž ani jedna z jeho publikačních prací se za posledních 5 let nevztahovala k vyučovanému předmětu. Jejich témata byly podprahové vyzařování, podprahové signály, bezpečnostní otázky, metodika výuky řidičů, získávání energie z obnovitelných zdrojů – biomasa, sluneční záření. Jednalo se tedy o výzkumné zprávy, nikoliv o odborné publikace v recenzovaných či impaktovaných časopisech.

K doc. MUDr. T. S., CSc. (1951) uvedla, že u žalobce působí v rozsahu plného pracovního úvazku (40 hodin/týden). Zároveň však působí na LDN Letovice v rozsahu úvazku 0,6 a NCS Kephars Brno v rozsahu úvazku 0,5. U žalobce vyučuje předměty Kvalita zdravotnictví, Management ve zdravotnictví, Krizové situace ve zdravotnictví, Veřejné zdravotnictví a zdraví a pomoc. Publikuje v oblasti léčby rakoviny konečníku a tlustého střeva, tedy ani jedna jeho publikace se nevztahuje k předmětům, které vyučuje.

K doc. Ing. T. D., CSc. (1955) uvedla, že u žalobce působí v rozsahu plného pracovního úvazku (40 hodin/týden). Vyučuje předměty Management rizik a krizí, Krizový management, Projektové řízení, bakalářský/diplomový seminář. Žádnou publikační činnost nevykonává a jeho odborná činnost se vztahuje převážně k oblasti vojenských technologií a výbušnin.

K doc. Ing. M. B., CSc. (1941) uvedla, že působí u žalobce v rozsahu plného pracovního úvazku a zároveň působí v rozsahu 0,8 úvazku na Fakultě ekonomicko-správní Univerzity Pardubice. Vyučuje předměty Podniková ekonomie I a II. Jeho publikační činnost se vztahuje k oboru, ale představuje pouze učební texty připravené a vydané pro Univerzitu Pardubice. Nejedná se tedy o odborné publikace v recenzovaných či impaktovaných časopisech.

K doc. PhDr. J. S., DrSc. (1925) uvedla, že působí u žalobce v rozsahu plného pracovního úvazku a vyučuje předměty Základy psychologie, Krizové situace ve zdravotnictví, Psychologická propedeutika, Řízení lidských zdrojů, bakalářský/diplomový seminář. Z jeho publikační činnosti za posledních 5 let bylo zjištěno pouze šest odkazů na knihu abstraktů z dvoudenní konference ve Vysokých Tatrách a šest abstraktů z jiných konferencí, jeden článek ve sborníku z konference v rozsahu 10 stran a jeden v rozsahu 6

stran. Po odborné stránce se zabývá domácím násilím a syndromem zavrženého rodiče. Jeho publikační činnost se tedy nevztahuje k profilu absolventa a k vyučovacím předmětům pouze okrajově.

K doc. PhDr. Z. R., CSc. (1939) uvedla, že působí u žalobce na plný pracovní úvazek. Vyučuje předměty bakalářský/magisterský seminář. Jeho odbornými výstupy jsou však převážně dílčí výzkumné zprávy, které se týkají problematiky speciální pedagogiky. Nesouvisí tedy s odborným zaměřením studijních programů ani s profilem absolventa.

K doc. Ing. J. B., PhD. (1940) uvedla, že působí u žalobce v rozsahu plného pracovního úvazku. Současně však působí na Fakultě managementu Univerzity Komenského Bratislava. U žalobce vyučuje předměty Ekonomika financování zdravotnických zařízení, Marketing ve zdravotnictví, Manažerské účetnictví, Management ve zdravotnictví, Krizový management, Management kvality. Jeho publikace se v obecnější rovině vztahují k vyučovaným předmětům, ale převážně mají popularizující charakter. Dále se jedná o příručky a učební texty. Rozhodně se nejedná o odborné publikace v recenzovaných či impaktovaných časopisech. Navíc žalobcem uváděný výzkumný grant je jím realizován v rámci pracovního úvazku na Univerzitě Komenského Bratislava.

K Ing. R. R., PhD. (1966) uvedla, že působí u žalobce v rozsahu plného pracovního úvazku a souběžně na FAU spol. s r.o. (výše úvazku nebyla specifikována), také působí na B.I.B.S. Brno a Bratislavě (výše úvazku nebyla specifikována). U žalobce vyučuje předměty Evropské insolvenční právo, Krizový management, Revitalizace ekonomických subjektů, Řízení podniků v krizi, Exekuce, Likvidace podniků. Ve svém oboru Krizový management publikuje, ale většinou se jedná o publikace ve sborníku z každoroční konference a učební text. Nejedná se tedy o odborné publikace v recenzovaných či impaktovaných časopisech.

K Ing. A. V., PhD. (1966) uvedla, že působí u žalobce v rozsahu plného pracovního úvazku a zároveň v Soukromém penzionu pro důchodce v Nechanicích, na B.I.B.S. Brno, na Akademii STING, o.p.s. a v Agentuře MIKA (výše úvazku nebyla specifikována). U žalobce vyučuje předměty Základy účetnictví, Finanční účetnictví, Účetnictví neziskových organizací, Praxe v terénu a supervize, Manažerské účetnictví. Za posledních pět let neuvedla žádnou publikaci. Ohledně její předchozí publikační činnosti z let 2002 – 2004 byly zjištěny pouze příspěvky ve sbornících z konferencí.

Dále Akreditační komise provedla rozbor personálního zabezpečení akademickými pracovníky žalobce v kategorii „docent“ nebo „profesor“, kteří u žalobce působí v pracovním poměru s nižším rozsahem úvazku a konkrétně ohledně prof. PhDr. A. S., CSc. (1947) uvedla, že působí u žalobce v rozsahu 20 hodin/týden a zároveň na Fakultě sportovních studií Masarykovy univerzity. U žalobce vyučuje předměty Aplikovaná sociologie, Trénink komunikačních a prezentačních dovedností, Sociální propedeutika, Problémy menšinových skupin, Řízení sociálních služeb. Jeho publikační činnost se vztahuje zejména k sociologii sportu a sociálně patologickým jevům ve sportu, čímž jím vyučovaným předmětům částečně odpovídá. Nejedná se však z hlediska studijního programu o profilující předměty.

K doc. Ing. D. N., PhD. (1979) uvedla, že působí u žalobce v rozsahu 12 hodin/týden a zároveň působí na Provozně ekonomické fakultě Mendelovy univerzity v Brně (v rozsahu úvazku 1,0). U žalobce vyučuje předměty Mezinárodní zdanění, International Taxation, Taxation systém. Odborně se zabývá problematikou daní, její publikační činnost odpovídá těmto vyučovaným předmětům. Nejedná se však z hlediska studijního programu o profilující předměty.

K doc. PhDr. D. K., PhD. (1958) uvedla, že působí u žalobce v rozsahu 24 hodin/týden a zároveň působí na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity. U žalobce vyučuje předměty Teorie a metody sociální práce, Sociologická propedeutika, Krizová intervence a Sociální politika. Po odborné stránce se zabývá tématy sociální pedagogiky, avšak nikoliv tématy

z oblasti sociální práce. Její publikační činnost souvisí s vyučovanými předměty pouze okrajově a navíc se nejedná o profilující předměty z hlediska studijního programu.

K doc. JUDr. P. V., CSc. (1946) uvedla, že působí u žalobce v rozsahu 12 hodin/týden a zároveň ve své advokátní kanceláři. Vyučuje předměty Trestní právo, Majetková kriminalita a korupce. Po odborné stránce se zabývá trestním právem a jeho publikační činnost souvisí s vyučovanými předměty, avšak z hlediska studijního programu se nejedná o profilující předměty.

K doc. Ing. A. K., PhD. (1955) uvedla, že působí u žalobce na základě dohody o provedení práce v rozsahu 150 hodin. Zároveň působí na Fakultě podnikatelské Vysokého učení technického v Brně. U žalobce vyučuje předměty Účetnictví, Manažerská ekonomika, Podniková ekonomika, Manažerské účetnictví. Po odborné stránce se zabývá managementem a udržitelným rozvojem. Její publikační činnost však byla zjištěna naposledy v r. 2006 a souvisela pouze s manažerskou ekonomikou a s ostatními předměty pouze okrajově.

K doc. Mgr. Ing. J. Š., PhD. (1978) uvedla, že působí u žalobce v rozsahu 28 hodin/týden, zároveň působí na Univerzitě Mateja Bela v Banské Bystrici v rozsahu úvazku 1,0. U žalobce vyučuje předměty Aktuální problémy veřejných financí a Základy veřejných financí. Po odborné stránce se zabývá lobingem a veřejnými financemi. Jeho publikační činnost souvisí s vyučovanými předměty.

K prof. PhDr. J. B., PhD. (1947) uvedla, že působí u žalobce v rozsahu 12 hodin/týden. Souběžně působí na Akademii policejního sboru v Bratislavě, kde je vedoucím katedry krizového managementu ve veřejné správě (rozsah úvazku bez specifikace) a vykonává funkci garanta studijního programu. Vyučuje předmět Management rizik a krizí. Odborně se zabývá ochranou obyvatelstva, jeho publikační činnost souvisí s vyučovaným předmětem částečně.

K doc. Ing. B. P., CSc. (1948) uvedla, že působí u žalobce v rozsahu úvazku 0,6. Přičemž věrohodnost tohoto údaje byla zpochybněna tím, že v registru docentů a profesorů vedeném správním orgánem I. stupně jeho pracovní poměr k žalobci uveden není, nýbrž je zde uveden pracovní poměr k Fakultě stavební Vysokého učení technického v Brně, a to v rozsahu pracovního úvazku 1,0. Jím zajišťovaná výuka má u žalobce probíhat v 10 předmětech, a to Ekonomické teorie I a II, Finanční analýza, plánování a rozpočtování, Finanční řízení, Účetní systémy, Management kvality, Oceňování majetku a podniku, Podniková ekonomika, Řízení podniku v krizi, Úvod do řízení jakosti, Základy veřejných financí. Po odborné stránce se zabývá ekonomikou stavebnictví. Publikační činnost vyvíjí pouze ve sbornících z konferencí.

Na základě výše uvedených skutečností Akreditační Komise zjistila, že z 9 docentů a profesorů, kteří mají u žalobce pracovní poměr v rozsahu plného pracovního úvazku, je jich 5 ve věku nad 65 let, z toho dva nad 70 let a jeden ve věku 85 let. Dva akademičtí pracovníci s pracovním poměrem v rozsahu plného pracovního úvazku vyučují pouze bakalářský/magisterský seminář, což je velmi marginální působení. Ke stěžejním předmětům bylo zjištěno, že pouze jeden vyučující s plným pracovním úvazkem publikuje v požadovaném rozsahu. Další tři vyučující pouze částečně. Částečně relevantní publikace jsou pouze ve sbornících, učebních textech či skriptech, tedy nebyla doložena jediná publikace, která by odpovídala kvalitou recenzovanému nebo impaktovanému časopisu, případně kvalitní recenzované monografii vydané v renomovaném odborném nakladatelství. Navíc většina těchto publikací vznikla v souvislosti s působením vyučujících na jiných pracovištích. Ohledně pracovníků s titulem PhD. bylo zjištěno, že pouze dva, kteří mají pracovní poměr u žalobce v plném pracovním úvazku a mohli by představovat perspektivu rozvoje studijního programu, tak jeden z nich nemá za posledních 5 let žádné publikace a druhý publikuje jen ve sbornících. Tedy z odborného hlediska ani u jednoho nebyla nalezena perspektiva brzkého habilitačního řízení. Nadto ani na dalších pracovištích u žalobce

nevykonávají žádnou výzkumnou činnost. Akreditační komise zdůraznila, že za relevantní publikace nelze považovat např. publikace o rakovině konečníku, neboť se svou odborností nevztahují k uskutečňovaným studijním programům, ani nevznikají v souvislosti s výzkumnou činností žalobce. Tedy dospěla k závěru, že docenti a profesori, kteří u žalobce působí v rozsahu plného pracovního úvazku, nemohou řádně rozvíjet dotčené studijní programy, jelikož nemají odpovídající publikační činnost a nevytvářejí tvůrčí ani odborné zázemí oboru. Rovněž u dalších vyučujících, kteří u žalobce působí v pracovním poměru s nižším rozsahem úvazku či na dohody, byly zjištěny obdobné nedostatky, a to výrazné aktivity na jiných pracovištích, nedostatečné publikace v odbornosti předmětů, jejichž výuku zabezpečují, případně publikace převážně ve sbornících. Ohledně dalšího posuzovaného kritéria - tvůrčí a výzkumné činnosti u žalobce Akreditační komise zjistila, že žádný ze čtyř žalobcem realizovaných výzkumných projektů „Centrum celoživotního vzdělávání a inovací žalobce“, „Informační a řídicí systém pro tvorbu technických publikací ve výrobních podnicích“, „Informační systém pro podporu hodnocení dominoefektů z pohledu zákona o prevenci závažných havárií a výzkumný úkol“, „Absolvent Rašínovy vysoké školy v praxi“, neodpovídá svou odborností dotčenému magisterskému studijnímu programu „Ekonomika a insolvence“.

Na základě zjištěných nedostatků Akreditační komise navrhla a) odnětí akreditace u navazujícího magisterského programu „Ekonomika a insolvence“ se studijním oborem „Revitalizace ekonomických subjektů a řízení zdrojů“, b) omezení akreditace u bakalářského programu „Ekonomika a insolvence“ se studijním oborem „Krizový management“, c) omezení akreditace u bakalářského programu „Ekonomika a management“ se studijním oborem „Řízení sociálních služeb“.

Akreditační komise následně přípisem ze dne 14.7.2010 zaslala žalovanému návrh na odnětí a omezení akreditací studia žalobce tak, jak bylo uvedeno ve zprávě dle § 85 odst. 2 písm. c) a § 85 odst. 4 zákona o vysokých školách.

Žalovaný dopisem ze dne 19.7.2010 informoval žalobce o zahájení řízení o návrhu na odnětí akreditace a omezení akreditací příslušných studijních programů u žalobce s výzvou, aby se žalobce vyjádřil k návrhu akreditační komise.

Žalobce se k věci vyjádřil podáním ze dne 20.9.2010, v němž namítal jednak podjatost člena Akreditační komise doc. Ing. V. V., CSc., z důvodu, že byl v minulosti členem akademické rady i statutárních orgánů žalobcova konkurenta Akademie STING, o.p.s., a v případě odnětí akreditací žalobce či jejich omezením by mohl vzniknout ekonomický prospěch této škole. Zároveň požádal o sdělení, které důkazy a kdy mají být v tomto řízení provedeny. A vyjádřil se k obsahu návrhu Akreditační komise.

Žalovaný přípisem ze dne 12.8.2010 žalobci sdělil, že žádné dokazování provádět nebude, neboť při rozhodování bude vycházet z návrhu Akreditační komise, což není důkaz, nýbrž podklad pro zahájení správního řízení. Vysvětlil, že se jedná o úkon učiněný před zahájením správního řízení, tudíž jej nelze považovat za důkaz dle § 51 správního řádu.

Žalovaný požádal Akreditační komisi o doplňující stanovisko ve věci s ohledem na informace odborného charakteru obsažené v písemném podání žalobce ze dne 20.9.2010.

Na zasedání ve dnech 22. – 24. listopadu 2010 Akreditační komise vypracovala stanovisko dle požadavku žalovaného. Ve stanovisku ze dne 8.12.2010 jednak odmítla

uplatněné námitky žalobce, zopakovala své předchozí argumenty a dále upozornila na § 70 zákona o vysokých školách, kterým byl posílen význam akademických pracovníků.

Správní orgán I. stupně na základě výše uvedených zjištění Akreditační komise, rozhodl ve věci dne 3.1.2011, č.j. 32 866/2010-30/1 tak, že žalobci a) odňal akreditaci u navazujícího magisterského programu „Ekonomika a insolvence“ se studijním oborem „Revitalizace ekonomických subjektů a řízení zdrojů“, b) omezil akreditaci u bakalářského programu „Ekonomika a insolvence“ se studijním oborem „Krizový management“, c) omezil akreditaci u bakalářského programu „Ekonomika a management“ se studijním oborem „Řízení sociálních služeb“, že žalobce nedodržel podmínky, za nichž mu byla udělena akreditace magisterskému a bakalářským studijním programům.

V odůvodnění uvedl, že se ztotožnil s věcně správným názorem Akreditační komise ohledně nedostatečného personálního zabezpečení dotčených studijních programů žalobce. S poukazem na zákon o vysokých školách zdůraznil, že pouze akademičtí pracovníci s hodností docent nebo profesor mohou zajistit kvalitu a rozvoj studijního programu uskutečňovaného vysokou školou. Vyzdvihl nutnost akademických pracovníků vykonávat práci v dostatečné časové výši v hlavním pracovním poměru. Se zjištěními Akreditační komise se ztotožnil a konstatoval, že jádro personálního zabezpečení u žalobce nebylo vytvářeno docenty a profesory odborně a publikačně aktivními v akreditovaných oborech. Upozornil, že tito akademičtí pracovníci většinou neměli uzavřen pracovní poměr v rozsahu plného úvazku u žalobce a navíc jejich odborná a publikační činnost v akreditovaných programech neodpovídala obvyklým kritériím pro habilitační řízení. Konstatoval, že docenti a profesori působící u žalobce v převážné většině zajišťovali výuku předmětů, jež se netýkají přímo naplnění profilu absolventa dle akreditovaných studijních programů. Dále působí u dalších zaměstnavatelů, u nichž zpravidla realizují svou vědeckou, výzkumnou a další tvůrčí činnost. Navíc jimi realizovaná tvůrčí činnost neodpovídá úrovni magisterského studijního programu dle § 46 odst. 1 zákona o vysokých školách. Žalobce tak nedodržel podmínky, za nichž mu byly dotčené akreditace uděleny.

K námitce podjatosti žalobce vůči úřední osobě – řediteli odboru vysokých škol doc. Ing. V. V., CSc. uvedl, že ke dni 1.12.2010 mu skončil pracovní poměr ředitele odboru vysokých škol, tudíž námitku vyhodnotil jako irelevantní. Navíc doc. Ing. V. V., CSc. není více než rok členem akademické rady – poradního orgánu soukromé vysoké školy.

Dále správní orgán I. stupně vysvětlil, že žalobcem navržené důkazy k provedení, a to spisová dokumentace Akreditační komise v dané věci, výsledky členů Akreditační komise, monitoringem sdělovacích prostředků, komparativním vyhodnocením postupu Akreditační komise v případech jiných vysokých škol, stanoviska Akreditační komise z kontrol jiných vysokých škol, výsledkem doc. Ing. V. V., CSc., prof. RNDr. M. L., DrSc., podkladovými materiály předloženými účastníkem řízení a jejich komparací s podklady Akreditační komise, vyjádřením podílu veřejných zdrojů na financování školy, přehledem podílu pedagogických pracovníků s prací mimo vysoké školy, přehledem spolupráce školy s externí podnikatelskou a státní sférou, analýzou uplatnitelnosti absolventů na trhu práce, přehledem o výzkumné a vývojové činnosti žalobce v porovnání s výzkumnou a vývojovou činností srovnatelných vysokých škol, výroční zprávou Akreditační komise, protokoly z ústních jednání Akreditační komise a Účelové pracovní skupiny, nebyly pro nadbytečnost provedeny. Vysvětlil, že k důkazu navržená stanoviska Akreditační komise jsou podkladem od jiného správního orgánu dle § 50 odst. 1 správního řádu. Dále vyjádření žalobce jakožto účastníka řízení a skutečnosti známé správnímu orgánu z jeho úřední činnosti včetně údajů z registru docentů a profesorů jím vedeným, nebyly k důkazu provedeny, neboť se právě jedná o dokumenty známé správnímu orgánu I. stupně z úřední činnosti. Správní orgán I. stupně odmítl pro nepotřebnost provést k důkazu výsledky doc. Ing. V. V., CSc., prof. RNDr. M. L., DrSc.,

neboť žalobcem uplatněná námitka podjatosti vůči nim byla správním orgánem I. stupně již odmítnuta. K dalším navrženým důkazům žalobce jako podíl pedagogických pracovníků s prací mimo vysoké školy, jejich dovednost a zkušenost a přehled o spolupráci s externím podnikatelskou a státní sférou uvedl, že se jimi Akreditační komise zabývala a zaujala k nim stanovisko, které správní orgán I. stupně shledal správným a odůvodněným v souladu se zákonem o vysokých školách. Tudíž opět nebyly z důvodu nadbytečnosti k důkazu provedeny. Zdůraznil, že žalobce měl možnost se k veškerým podkladům pro rozhodnutí vyjádřit, což také učinil. Dále žalovaný k navrženému důkazu analýzy uplatnitelnosti absolventů na trhu práce konstatoval, že jej nepovažuje za důkaz, který by se vztahoval k předmětu daného řízení, jelikož uplatnitelnost absolventů může být determinována řadou faktorů. Závěrem správní orgán I. stupně zdůraznil, že veškeré žalobcem navržené důkazy byly v dané věci nadbytečné, neboť skutkový stav pro vydání rozhodnutí ve věci byl řádným způsobem zjištěn.

O rozkladu, ve kterém žalobce argumentoval obdobně jako v podané žalobě (rozklad ze dne 20.1.2011, doplněný podáním ze dne 2.2.2011) rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. Žalovaný se rovněž ztotožnil se zjištěními a závěry Akreditační komise o nedostatečném personálním zajištění dotčených studijních programů uskutečňovaných žalobcem, které považoval za důvodné a věcně správné. Námitky obsažené v rozkladu a dodatku k rozkladu odmítl jako liché. Konstatoval, že návrhy Akreditační komise a rozkladem napadené správní rozhodnutí jsou výrazem odborných správních uvážení, která nepřekročila meze zákonnosti. Zdůraznil zejména zjištěné výhrady k pracovnímu vytížení vyučujících, kteří zabezpečovali výuku v řádném pracovním poměru a k jejich nedostatečné publikační činnosti ve vztahu ke garantovaným předmětům. Poukázal na nízký počet pouze 10 přednášejících s vědeckopedagogickým titulem „docent“ nebo „profesor“ s vyšším pracovním úvazkem. Konkrétně k publikační činnosti doc. Ing. M. B., CSc., která se sice vztahuje k dotčeným oborům „Ekonomika a insolvence“ a „Ekonomika a management“, uvedl, že se jedná pouze o učební texty připravené a vydané pro Univerzitu Pardubice. Doc. Ing. T. D., CSc. nevyvíjel žádnou publikační činnost a jeho odborná činnost, konkrétně zapojení do projektu směřuje zejména k oblasti vojenských technologií a výbušnin. Nadto působí jako jednatel a společník ve společnosti EDUCON, spol. s r.o. Dále k doc. Ing. J. J., CSc. uvedl, že kromě pracovního poměru k žalobci v rozsahu 28 hodin/týden, spolupůsobí v Institutu ochrany obyvatelstva Lázně Bohdaneč jako ředitel a rovněž na FES Univerzity Pardubice s úvazkem cca 20 hodin/týden. K prof. Ing. V. K., CSc. uvedl, že jeho publikační činnost se k vyučovaným předmětům vztahuje jen rámcově, neboť se především týká bezpečnostních otázek. Navíc je uskutečňována pouze formou sborníků z konferencí a učebnic. Tento zároveň působí na Trenčianské univerzitě Alexandra Dubčeka, vykonává funkci soudního znalce, je členem představenstva Družstva služeb „KABRO“ - v likvidaci, společníkem společnosti AKRIPO s.r.o., společníkem společnosti „MOEX – LIGNASPOL“ spol. s r.o. v likvidaci, jednatelem a společníkem společnosti K-FACTUM - K s.r.o., předseda představenstva společnosti INSTITUT STRATEGICKÉ PODPORY, a.s., předseda dozorčí rady společnosti AKADEMIE, o.p.s., předseda dozorčí rady společnosti B-support, s.r.o., likvidátorem společnosti RAGGA, a.s. - v likvidaci a likvidátorem společnosti BRAS, a.s. v likvidaci. Dále odborné výstupy doc. PhDr. Z. R., CSc., jsou převážně dílčími výzkumnými zprávami, které se týkají sociální pedagogiky, čímž nesouvisí s odborným zaměřením dotčených studijních programů, ani s profilem absolventa. U doc. PhDr. J. S., DrSc., jeho publikační činnost za posledních 5 let spočívala pouze v šesti odkazech na knihu abstraktů z dvoudenní konference a v 6 dalších abstraktech z jiných konferencí. Navíc se po odborné stránce zabývá domácím násilím a syndromem zavrženého rodiče, čímž nemá jeho publikační činnost vztah k profilu absolventa a k vyučovaným předmětům pouze okrajově. U doc. Ing. A. S., CSc. se ani jedna

z jeho publikačních prací za posledních 5 let nevztahovala k vyučovanému předmětu a jednalo se o výzkumné zprávy. Zároveň působí jako soudní znalec, likvidátor společnosti HUBERT, C.K., sp. s r.o. v likvidaci, je jednatelem a společníkem společnosti „BRUNILEASING“ s.r.o., a taktéž jednatelem, společníkem a likvidátorem společnosti MPM repro s.r.o. v likvidaci. Publikace doc. MUDr. T. S., CSc. se nevztahovala k jím vyučovaným předmětům u žalobce, neboť publikoval v oblasti léčby rakoviny konečníku a tlustého střeva. Zároveň působí jako jednatel a společník v LDN Letovice, NCA-Kephas, s.r.o. a je předsedou správní rady Petřivaldského nadace. Rovněž publikace doc. Ing. P. S., CSc. neměly souvislost s jeho působením na jiných pracovištích, nýbrž s Lékařskou fakultou Masarykovy univerzity v Brně či se vztahovaly k diagnostice pozemní vojenské techniky. Přestože pracuje u žalobce na plný pracovní úvazek, vyučuje zde jen bakalářské a diplomové semináře. Zároveň působí na Lékařské fakultě Masarykovy univerzity. Doc. Mgr. Ing. J. Š., PhD., se odborně zabývá lobingem a veřejnými financemi a jeho publikační činnost souvisí s vyučovanými předměty. Zároveň však spolupůsobí na Univerzitě Mateja Bela v Banské Bystrici, a to s pracovním úvazkem 40 hodin týdně, přičemž u žalobce má pracovní úvazek pouze v rozsahu 28 hodin týdně. Rovněž tak žalovaný podrobně posoudil další dva vyučující s akademickými tituly doktor, kteří mají vyšší pracovní úvazek, a to Ing. R. R., PhD., MBA, MSc., LL.M., který sice publikuje ve vztahu k oboru krizového managementu, ale pouze ve sbornících z každoročních konferencí a učební texty. Nejedná se tedy o odborné publikace v recenzovaných či impaktovaných časopisech. Navíc spolupůsobí v pracovním poměru jako jednatel ve společnosti FAU spol. s r.o., je externím lektorem v řadě dalších společností, mj. Komory správců majetku a likvidátorů, Brno International Business School, u České advokátní komory Brno, atd. Rovněž působí jako správce konkursní podstaty v 17 společnostech. Dále je likvidátorem v 16 společnostech a společníkem společnosti Suisse development, s.r.o. a FAU s.r.o. Poukázal, že Ing. A. V., PhD. neuvedla žádnou publikační činnost za posledních 5 let a zároveň působí jako členka dozorčí nadace NOVA EUROPA, nadace a v rámci DPP v Soukromém penzionu pro důchodce v Nechanicích. Žalovaný rovněž posoudil šest dalších vyučujících s vědeckopedagogickým titulem „docent“ nebo „profesor“ s nízkým pracovním úvazkem k žalobci, a to prof. PhDr. J. B., PhD., u něhož konstatoval, že jeho publikační činnost souvisí s vyučovaným předmětem pouze částečně a navíc spolupůsobí v pracovním poměru na Akademii policejného sboru v Bratislavě, kde je vedoucím katedry krizového managementu vo veřejnej správe. U doc. PhDr. D. K., CSc. uvedl, že se nezabývá odborně tématy z oblasti sociální práce, které vyučuje v rámci své pracovní činnosti u žalobce. A její publikační činnost souvisí s vyučovanými předměty, které však nejsou profilujícími předměty. Zároveň působí na Masarykově univerzitě v Brně. Publikační činnost doc. Ing. A. K., PhD souvisí pouze s Manažerskou ekonomikou, s ostatními předměty pouze velmi okrajově. Nadto působí na Fakultě podnikatelské Vysokého učení technického v Brně a je jednatelem a společníkem společnosti 7 Heaven s.r.o. Publikační činnost doc. Ing. D. N., PhD. odpovídá jí vyučovaným předmětům, nejedná však o profilující předměty studijního programu. Zároveň působí i na Mendelově univerzitě v Brně. Publikační činnost prof. PhDr. A. S., CSc. odpovídá jím vyučovaným předmětům pouze částečně a nejedná se z hlediska studijního programu o profilující předměty. Zároveň působí na Fakultě sportovních studií Masarykovy univerzity. Publikační činnost doc. JUDr. P. V., CSc. byt' souvisí s vyučovanými předměty, tak se nejedná o předměty, které by byly profilující z hlediska studijního programu. Zároveň působí jako advokát ve své advokátní kanceláři. Žalovaný rovněž posoudil i dva habilitované vyučující, kteří u žalobce působí na základě dohody o pracích konaných mimo pracovní poměr. K prof. RNDr. M. M., CSc. uvedl, že za uplynulých 5 let byla jeho publikační činnost zaměřena na poradenské systémy a procesy či podnikové informační systémy, a to formou sborníků z konferencí. Zároveň přihlédl k tomu, že působí na Fakultě informačních technologií ČVUT v Praze a Vysoké škole polytechnické Jihlava. K druhému

habilitovanému vyučujícímu doc. RNDr. V. S., CSc. uvedl, že u žalobce působí dle dohody o provedení práce v rozsahu 150 hodin.

Na základě veškerých těchto zjištění žalovaný dospěl ke shodnému závěru jako správní orgán I. stupně, že u všech tří dotčených studijních programů uskutečňovaných žalobcem se byly zjištěny závažné personální nedostatky, které vyžadovaly přijetí příslušných opatření dle § 85 odst. 2 písm. a) a c) zákona o vysokých školách. Zdůraznil, že plnění pracovních úkolů ve prospěch žalobce většinou vyučujících profilujících předmětů bylo fakticky limitováno buď nižším pracovním úvazkem vyučujících u žalobce, případně jejich dalšími závazky. Žalovaný uzavřel, že u žalobce neexistuje pro celou šíři jednotlivých studijních programů jádro interních vyučujících, kteří by byli odborníky a garanty závazných předmětů a měli dostatečný časový prostor pro formování oboru u žalobce, a proto bylo personální zajištění studijních programů žalobce shledáno nedostatečným. Zdůraznil, že povinné a povinně volitelné profilující předměty nebyly zajišťovány všemi habilitovanými vyučujícími, kteří jsou vědecky aktivní v oblasti, kterou přednášejí. Konstatoval, že případná souběžná působení akademických pracovníků na další vysoké škole či na jiném pracovišti nesmí být na úkor zajištění jejich povinností u žalobce, když působení akademického pracovníka na vysoké škole musí vytvářet dostatečný časový prostor nejen pro vlastní zabezpečení výuky v daném programu, ale též pro uskutečňování vlastní vědecké, výzkumné, vývojové a inovační, umělecké či další tvůrčí činnosti na vysoké škole. Uvedl, že působení externích odborníků při výuce ve studijním programu nemůže nahradit působení akademických pracovníků na vysoké škole. Nelze obecně v systému vysokého školství ve veřejném zájmu přijmout fenomén tzv. „létajících profesorů“, tj. akademických pracovníků působících s velkými úvazky zároveň na několika vysokých školách či institucích. Objasnil, že pokud akademičtí pracovníci s velkými úvazky souběžně vyučují na několika vysokých školách, případně působí v jiných institucích, nemohou pak v rámci každého úvazku na každé ze škol mít čas na vědeckou práci, sledovat vývoj v oboru a připravovat se na výuku a publikovat.

Žalobci rovněž vytkl absenci dostatečné publikační činnosti u některých vyučujících s vazbou na garantovaný předmět. Zdůraznil, že docenti a profesori působící u žalobce většinou zajišťovali výuku předmětů, která se netýkala přímo profilu absolventa dle akreditovaných studijních programů a významná část z nich působila navíc u dalších zaměstnavatelů. Dospěl shodně se správním orgánem I. stupně k závěru, že žalobce nedodržel podmínky, za něž mu byla udělena akreditace pro magisterské a bakalářské studijní programy. Zjištěná tvůrčí činnost pracovníků žalobce neodpovídala úrovni magisterského studijního programu dle § 46 odst. 1 zákona o vysokých školách. Konstatoval, že k otázce personálního zajištění přistupoval žalobce formálně a systematicky nevybudoval koherentní akademickou obec.

Dalším důvodem pro rozhodnutí v dané věci bylo zjištění zásadních nedostatků spočívajících v absenci tvůrčí, resp. výzkumné činnosti související s uskutečňováním magisterským studijním programem, neboť žádný z výzkumných projektů uvedených žalobcem neodpovídá úrovni magisterského studijního programu dle § 46 odst. 1 zákona o vysokých školách.

Vytkl žalobci i obcházení podmínek udělené akreditace na prezenční formu studia, neboť výuka u žalobce byla zorganizována tak, že pro část studentů byla povinná část výuky soustředěna do jednoho dne pracovního klidu, do soboty.

Žalovaný se rovněž vyjádřil k nově sestavenému personálnímu zajištění studijních programů ze strany žalobce tak, že nevyvracejí existenci zásadních nedostatků v personálním zajištění. Konstatoval, že správní orgány vycházely z řádně zjištěného skutkového stavu rozhodného již v době podání návrhu Akreditační komise a zároveň přihlédly k jeho změnám dle vyjádření žalobce ze dne 20.9.2010 či údajů z registru docentů a profesorů (dle § 87 písm. j) zákona o vysokých školách).

Nesouhlasil ani s procesními rozkladovými námitkami žalobce. K námitce podjatosti vznesené proti doc. Ing. V. V., CSc. uvedl, že ve správním řízení učinil pouze procesní úkony, a to zahájení řízení, vydání usnesení o prodloužení lhůty k vyjádření žalobce. Úkony byly provedeny v souladu se správním řádem a byly výhradně procesního charakteru. Konstatoval, že doc. Ing. V., CSc. nebyl vyloučen z úkonů v daném správním řízení, neboť jeho předchozí členství v akademické radě jiné soukromé vysoké školy nezakládá důvod, pro který by bylo možno pochybovat o jeho nepodjatosti. Připustil, že správním orgánem I. stupně nebylo vydáno usnesení o podjatosti této osoby, jelikož v brzké době po obdržení této námítky jeho pracovní poměr skončil. Žalovaný toto pochybení posoudil jako drobnou procesní vadu, která neměla vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy ani na jeho správnost.

Odmítl rozkladem uplatněné námitky neprovedení listinných důkazů navrhovaných žalobcem a neprovedení ústního jednání ve věci a odkázal na jejich řádné vypořádání v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

K námitce, že správní orgán I. stupně nedodržel postup dle § 36 odst. 3 správního řádu, neboť se žalobce nemohl vyjádřit závěrečnému stanovisku Akreditační komise, uvedl, že je výrazem jeho správní praxe. Akreditační komise totiž neshledala důvody pro korekci svého předchozího návrhu, proto již nebyl důvod pro žalobce se s jejím stanoviskem obeznámit.

Nesouhlasil s námitkou, že správní orgán I. stupně rozhodl ve věci po vypršení prekluzivní lhůty dle § 85 odst. 6 zákona o vysokých školách. Zdůraznil, že předmětná lhůta je pouze pořádková, neboť se nejedná o lhůtu k uplatnění subjektivního práva. Veškerá procesní práva žalobce byla zachována, měl možnost ve věci se řádným způsobem vyjádřit. Připustil, že správní orgán I. stupně nedodržel výše uvedenou lhůtu, ale jedná se pouze o dílčí procesní vadu, bez vlivu na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy.

Žalovaný poukázal na žalobcovu záměnu pojmů „důkazy“ a „podklady“ ve správním řízení ze strany žalobce. Objasnil, že nelze provést k důkazu návrh Akreditační komise na zahájení správního řízení a její stanovisko, neboť se jedná se o listiny, které byly podkladem pro rozhodnutí správních orgánů.

Rovněž odmítl tvrzení žalobce o jeho diskriminaci, porušení zásad legitimního očekávání a rovnosti jako ryze spekulativní a nedoložené.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Podle § 46 odst. 1 věta před středníkem zákona o vysokých školách magisterský studijní program je zaměřen na získání teoretických poznatků založených na soudobém stavu vědeckého poznání, výzkumu a vývoje, na zvládnutí jejich aplikace a na rozvinutí schopností k tvůrčí činnosti.

Podle § 84 odst. 1 písm. a) zákona o vysokých školách Akreditační komise pečuje o kvalitu vysokoškolského vzdělávání a všestranně posuzuje vzdělávací a vědeckou, výzkumnou, vývojovou a inovační, uměleckou nebo další tvůrčí činnost vysokých škol. K tomuto cíli zejména hodnotí činnost vysokých škol a kvalitu akreditovaných činností a zveřejňuje výsledky hodnocení.

Podle § 85 odst. 2 písm. a), c) zákona o vysokých školách v případě závažných nedostatků při uskutečňování studijního programu navrhne Akreditační komise ministerstvu podle povahy věci

- a) omezení akreditace spočívající v zákazu přijímat ke studiu daného studijního programu další uchazeče, nebo
- c) odnětí akreditace.

Podle § 85 odst. 4 zákona o vysokých školách Akreditační komise navrhne ministerstvu akreditaci odejmout i v případě, že na straně vysoké školy, její součásti nebo spolupracující právnické osoby nastaly takové okolnosti, které by odůvodňovaly zamítnutí žádosti o akreditaci.

Podle § 85 odst. 6 zákona o vysokých školách ministerstvo rozhodne do 120 dnů po obdržení návrhu Akreditační komise podle odstavců 2 až 5.

Podle § 86 odst. 1 zákona o vysokých školách v případě, že akreditace studijního programu byla pozastavena nebo odňata, je povinností vysoké školy zajistit studentům možnost pokračovat ve studiu stejného nebo obdobného studijního programu na téže nebo jiné vysoké škole.

Podle § 86 odst. 2 zákona o vysokých školách pro splnění povinnosti podle odstavce 1 stanoví ministerstvo přiměřenou lhůtu.

Podle § 6 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 42/1999 Sb., o obsahu žádosti o akreditaci studijního programu ve znění rozhodném (dále jen „vyhláška č. 42/1999 Sb.“) doklad o personálním zabezpečení prezenční formy studia ve studijním programu na standardní dobu studia obsahuje u přednášejících, přednášejících v doktorském studiu a školitelů, kteří jsou v hlavním pracovním poměru k žadateli, dále

1. přehled o tvůrčí a publikační činnosti za posledních 5 let,
2. anotace nejvýznamnějších publikací, projektů, děl a realizovaných výsledků za dobu vědecké, výzkumné, vývojové, umělecké nebo další tvůrčí činnosti
3. údaje o působení v zahraničí.

Podle článku 1 odst. 1, písm. a), f) Vládou ČR schváleného usnesením č.744 ze dne 28. července 2004 Statutu Akreditační komise (dále jen „Statut“) Akreditační komise pečuje o kvalitu vysokoškolského vzdělávání a všestranně posuzuje vzdělávací a vědeckou, výzkumnou, vývojovou a uměleckou nebo další tvůrčí činnost vysokých škol. K tomuto cíli zejména

- a) hodnotí činnost vysokých škol a kvalitu akreditovaných činností a zveřejňuje výsledky hodnocení,
- f) k námitkám žadatelů zpochybňujícím správnost stanovisek Akreditační komise uvedených v písmenech a) a b), bude-li Akreditační komise o stanovisko k námitkám požádána Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy.

Podle Standardů Akreditační komise pro posuzování žádostí o akreditaci, rozšíření akreditace a prodloužení doby platnosti akreditace studijních programů a jejich oborů, schválených Akreditační komisí na zasedání č. 4/2003 v září 2003 (dále jen „Standardy Akreditační komise“ či „Standardy“) mezi obecné minimální požadavky Akreditační komise k projednávání žádostí o akreditaci, rozšíření akreditace a prodloužení doby platnosti akreditace studijních programů a jejich oborů (dále jen „žádosti“) náleží následující platné pro všechny typy studijních programů:

Personální zabezpečení studijního programu

1. Personální zabezpečení studijního programu musí být dostatečné pro zajištění standardního vysokoškolského prostředí, v němž mají studenti možnost průběžně pracovat se svými vyučujícími. Tomu odpovídá složení akademické obce, v níž převažují akademičtí pracovníci, kteří mají s vysokou školou uzavřenou pracovní

smlouvu. Rozsah úvazku a doba, na kterou je smlouva uzavřena, zaručuje kvalitní uskutečňování studijního programu po celou délku studia. Profilující předměty oboru nemohou být zajišťovány externími vyučujícími

2. Pro posouzení personálního zabezpečení studijního programu a oboru je podstatná celková struktura personálního zabezpečení. V úvahu se bere, zda v daném studijním programu (v případě, že se studijní program dělí na obory, studijního oboru) existuje na vysoké škole jádro dostatečně kvalifikovaných akademických pracovníků s odpovídající odbornou a publikační činností za posledních 5 let (posuzuje se 5 nejvýznamnějších publikací za posledních 5 let), které má dostatečný časový prostor pro rozvíjení oboru, tj. nevyučuje podstatným způsobem na jiných vysokých školách. V úvahu se rovněž bere věková struktura personálního zabezpečení studijního programu z hlediska perspektivy rozvoje studijního programu a jeho zajištění po dobu, na kterou bude platnost akreditace udělena (sleduje se působení mladší a střední generace blízké habilitacím či míra zapojení do doktorského studia).
3. Profilující teoretické předměty studijního programu (v případě, že se studijní program dělí na obory, studijního oboru), tj. předměty, které mají vliv na profil absolventa, musejí být zabezpečeny převážně vyučujícími, kteří působí v pracovním poměru v rozsahu plného úvazku na příslušné vysoké škole a pro tuto školu realizují vědeckou, výzkumnou, vývojovou, uměleckou nebo další tvůrčí činnost odpovídající typu studijního programu.
4. Tito vyučující musejí být odborně činní v předmětech, které zajišťují. Odbornost se prokazuje dosaženým akademickým vzděláním nebo získáním vědecko pedagogické hodnosti (docent, profesor) a nejvýznamnějšími odbornými výstupy souvisejícími s oborem (podle povahy jednotlivých oborů zejména publikace v impaktovaných časopisech, recenzovaných odborných časopisech a monografie; v uměleckých oborech odpovídající umělecká díla). U publikační činnosti se bere v úvahu kvalita publikací, a zda se odborně vztahuje k předmětu, který dotýčný vyučuje.
5. Působení akademického pracovníka na vysoké škole, resp. rozsah jeho pracovního úvazku musí vytvářet dostatečný časový prostor pro vlastní zabezpečení výuky v příslušném akreditovaném studijním programu (v případě, že se studijní program dělí na obory, studijního oboru), pro uskutečňování vědecké, výzkumné, vývojové, umělecké nebo další tvůrčí činnosti na vysoké škole a pro plnění dalších povinností na vysoké škole, jako např. pro konzultační činnost, přípravu na vlastní výuku, přípravu učebních pomůcek, zapojení do činnosti katedry nebo jiné organizační jednotky vysoké školy, uskutečňování programů celoživotního vzdělávání, působení v odborných grémiích a společnostech, činnost v řídicích funkcích na vysoké škole apod.

Pro bakalářský studijní program byly stanoveny následující požadavky pro personální zabezpečení bakalářského programu:

1. Předměty profilujícího základu bakalářského programu musejí být vyučovány převážně akademickými pracovníky, kteří mají alespoň vědeckou hodnost „kandidáta věd“ (CSc.) nebo akademicko-pedagogický titul „doktor“ (Dr.) nebo akademický titul „doktor“ (Ph.D., Th.D.) (dále jen „vědecká hodnost“); alespoň 40 % přednášek musí být vyučovány profesory nebo docenty příslušného odborného zaměření.
2. U akademických pracovníků podílejících se na uskutečňování bakalářského programu, musí být předložena jejich výzkumná, vývojová, umělecká nebo další tvůrčí činnost v oboru jejich působení za posledních 5 let.
3. U externích odborníků a odborníků z praxe, kteří zajišťují praktické a aplikační předměty, musí být uvedeno jejich aktivní působení v oboru za posledních 5 let.

A pro tvůrčí činnost:

1. Tvůrčí činnost vztahující se k bakalářskému studijnímu programu musí být vázána na pracoviště, pro které vysoká škola žádá o akreditaci bakalářského studijního programu (resp. studijního oboru v případě, že se studijní program dělí na obory).
2. Vysoká škola musí v rámci tvůrčí činnosti řešit odborné problémy např. formou seminářů, workshopů, konferencí, vlastní vydavatelské činnosti, realizací interních odborných projektů, zapojováním se do externích odborných projektů, včetně eventuální participace studentů na těchto činnostech.

Pro magisterský studijní program byly stanoveny následující požadavky pro personální zabezpečení magisterského programu:

Personální zabezpečení magisterského programu

1. Výuka v magisterském programu musí být vyučována převážně akademickými pracovníky, kteří mají alespoň vědeckou hodnotu; alespoň 60 % přednášek musí být vyučováno profesory nebo docenty příslušného odborného zaměření.
2. U akademických pracovníků podílejících se na uskutečňování magisterského programu musejí být uvedeny publikace, které prokazují jejich vědeckou, výzkumnou, vývojovou, uměleckou nebo další tvůrčí činnost v oboru jejich působení za posledních 5 let.

Vědecká, výzkumná, vývojová, umělecká a další tvůrčí činnost

1. Vědecká, výzkumná, vývojová nebo umělecká činnost v oblasti vztahující se k magisterskému studijnímu programu musí být vázána na pracoviště, pro které vysoká škola žádá o akreditaci magisterského studijního programu (resp. studijního oboru v případě, že se studijní program dělí na obory).
2. Vysoká škola musí být mimo jiné řešitelem externích výzkumných projektů, které se odborně vztahují k magisterskému studijnímu programu, o jehož akreditaci se žádá; předpokládá se rovněž participace studentů na vědecké, výzkumné, vývojové nebo umělecké činnosti.

Žalobce v žalobě namítal nesprávné právní posouzení hodnotících kritérií personálního zabezpečení dotčených studijních programů, a rovněž tak publikační, odborné a tvůrčí činnosti jeho vyučujících.

Soud nejprve poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26.11.2014, č.j. 3As 62/2014-36, v němž Nejvyšší správní soud vyzdvihl, že vysoká škola by měla představovat nejvyšší článek vzdělávací soustavy, vrcholné centrum vzdělanosti, nezávislého poznání a tvůrčí činnosti, neboť má klíčovou úlohu ve vědeckém, kulturním, sociálním a ekonomickém rozvoji společnosti. Rovněž se vyjádřil k úloze Akreditační komise dle § 84 zákona o vysokých školách, kterou je pečovat o kvalitu vysokoškolského vzdělání a všestranně posuzovat vzdělávací, vědeckou, výzkumnou, vývojovou a inovační, uměleckou nebo další tvůrčí činnost vysokých škol. Zdůraznil, že Akreditační komise je zejména povolána hodnotit činnost vysokých škol, kvalitu jejich akreditovaných činností, zveřejňovat výsledky hodnocení a také posuzovat další záležitosti týkající se vysokého školství, které jí předloží ministr a vydává k nim stanoviska.

Soud společně s Nejvyšším správním soudem zdůrazňuje, že posouzení dostatečnosti žalobcem vytvořených předpokladů pro uskutečňování vědecké a výzkumné činnosti je věcí správního uvážení žalovaného, které soudu nepřísluší nahrazovat svým soudním uvážením. V dané věci je určující zejména hodnocení skutkového stavu, tj. personálního zajištění studijních oborů provedené žalovaným v jeho rozhodnutí.

Dle názoru soudu žalovaný při hodnocení složení akademické obce žalobce správně přihlédl k tomu, že u žalobce působil nízký počet pouze 10 přednášejících s vědeckopedagogickým titulem docent nebo profesor s vyšším pracovním úvazkem. Zároveň vzal v potaz, že povinné a povinně volitelné profilující předměty nebyly zajišťovány všemi habilitovanými vyučujícími, kteří by byli vědecky aktivní v oblasti, kterou u žalobce přednášejí. Žalovaný v rámci hodnotícího procesu postupoval zcela souladně se zákonem o vysokých školách (zejm. § 1, § 46 odst. 1 zákona o vysokých školách), analogicky aplikoval § 6 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 42/1999 Sb. a znění Standardů Akreditační komise. Rovněž řádně zohlednil i věkovou strukturu personálního zabezpečení dotčených studijních programů, což bylo nezbytné pro posouzení hlediska perspektivy rozvoje dotčených studijních programů a jejich zajištění po dobu, na kterou byla platnost akreditace udělena. Tímto soud odmítá námitku žalobcem tvrzeného diskriminačního hodnocení pedagogů z hlediska jejich věku (viz Standardy Akreditační komise). Na základě určitých a jednoznačných zjištění Akreditační komise soud přisvědčil závěru žalovaného, že výše uvedení pedagogové vzhledem ke svým dalším, často velmi rozsáhlým pracovním úvazkům na jiných vysokých školách či u jiných společnostech nemohli být schopni řádně vykonávat zákonem předpokládanou vědeckou ani další tvůrčí činnost u žalobce. Nikterak nedoloženou žalobcovu námitku o zanedbatelné časové náročnosti dalších pracovních činností vyučujících soud posoudil jako ryze účelovou. Když například rektor žalobce prof. Ing. V. K., CSc. souběžně působí na Trenčianské univerzitě Alexandra Dubčeka, rovněž vykonává činnost soudního znalce, je členem výkonných orgánů, dozorčích rad v sedmi společnostech a likvidátorem ve dvou dalších společnostech. Dle názoru soudu již takto velký rozsah a náročnost dalších pracovních činností prof. Ing. V. K., CSc. mu nemohou poskytovat dostatek časového prostoru pro rozvíjení oboru, v němž u žalobce působí. Soud se plně ztotožňuje s úsudkem žalovaného, že jádro kvalifikovaných akademických pracovníků musí mít pro své náročné povolání dostatek časového prostoru, nejen pro svou vlastní odbornou činnost, přípravu na přednášky apod., ale rovněž musí být k dispozici i studentům v rámci pracovního týdne, kdy se konají přednášky a semináře. Žalobce zdůrazňoval nezbytnost praktických znalostí a zkušeností pro dotčené studijní programy, což nepochybně přispívá ke kvalitě studijních programů, nicméně nelze vyzdvihovat získávání praktických zkušeností nad získávání teoretických poznatků, jak správně konstatovaly správní orgány v souladu s § 46 odst. 1 zákona o vysokých školách. Profilující předměty oboru nemohou být zajišťovány externími vyučujícími (viz Standardy Akreditační komise).

Žalovaný postupoval řádně i v rámci hodnocení odborné činnosti vyučujících, když posuzoval jejich nejvýznamnější odborné výstupy související s dotčenými studijními programy. Vzal v úvahu jak rozsah, tak kvalitu jimi vytvořených publikací, zejména s důrazem na publikační činnost v impaktovaných a recenzovaných časopisech v souladu s § 6 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 42/1999 Sb. a znění Standardů Akreditační komise. Správně přihlédl k velmi nízkému množství nejvýznamnějších odborných výstupů vyučujících, zejména jejich mizivé publikaci v impaktovaných časopisech a recenzovaných odborných časopisech, neboť jejich publikační činnost byla realizována zejména formou anotací, učebnicových skript apod. Taktéž správně zhodnotil, že jejich publikační činnost se téměř nevztahovala k profilujícím studijním programům, neboť byla vykonávána z větší části pro jiné společnosti či vysoké školy.

Soud dále konstatuje, že se ztotožnil i s posouzením nedostatečnosti tvůrčí činnosti žalobce, neboť projekt žalobce „Informační systém pro podporu hodnocení dominoefektů z pohledu zákona o prevenci závažných havárií“ je zaměřen na problematiku krizového řízení

podniků pouze okrajově, což vyplývá z výtahu projektu. Obsahem tohoto projektu jsou totiž informace využitelné pro hodnocení a kontrolu bezpečnostní dokumentace provozovatelů, územního plánování i havarijního plánování v oblasti nakládání s vybranými nebezpečnými chemickými látkami. Rovněž tak se soud ztotožnil s názorem žalovaného, že pokud by i tento - jeden projekt byl žalobcem vyhotoven v souladu s dotčeným studijním programem, tak se jedná o zcela marginální tvůrčí činnost žalobce související s dotčenými obory.

Soud zdůrazňuje, že přestože žalobce svou obranu postavil na tvrzení, že se snaží vyučovat v České republice nový, unikátní studijní obor, a proto by měly být ze strany správních orgánů na žalobce kladeny nižší nároky, soud tento náhled žalobce nesdílí. S poukazem na výše uvedené a § 1 zákona o vysokých školách soud opakuje, že vysoká škola je vrcholným centrem vzdělanosti, a to bez ohledu na skutečnost, jaké konkrétní studijní programy jsou u ní vyučovány. Tedy nelze souhlasit se žalobcem, že se vůči němu správní orgány, tím že požadovaly splnění zákonem stanovených požadavků, dopustily nepřiměřeného zneužití práva a tvrdosti výkladu. Naopak soud poukazuje i na vnitřní předpis Akreditační komise, konkrétně její Standardy, které vyjadřují správní praxi žalovaného a Akreditační komise. Právě ustálenost a jednotnost správní praxe a její důsledné dodržování, zakládá legitimní očekávání na straně účastníků správních řízení, že takovouto správní praxí jsou správní orgány vázány a budou ji vykonávat i navenek, což se v posuzovaném případě stalo.

Žalobce namítal, že správní orgány učinily nesprávný závěr o tom, že výuka u žalobce probíhá jen jeden den v týdnu, a to v sobotu. Soud s námitkou nesouhlasí a poukazuje na to, že Akreditační komise zjistila podstatné pochybení v organizaci rozvrhu školních hodin studentů žalobce, které spočívalo v tom, že části studentů bylo rozvrhem umožněno účastnit se cvičení a přednášek pouze v sobotu, když na ostatní dny v týdnu byly vypsány pouze nepovinné přednášky. Správní orgány tedy dospěly k názoru, že žalobce rozvrh školních hodin přizpůsobil tak, aby části studentů, kteří mají zájem, byla vytvořena možnost docházet do školy jen v sobotu, což vyplývá i z žalobcem doložených rozvrhů školního roku 2010/2011. Žalobce však měl dotčené studijní programy akreditovány pouze pro prezenční formu studia.

Žalobce v obecné rovině namítal, že správní orgány jeho pedagogický sbor hodnotily jinými kritérii, než činily u ostatních vysokých škol. Žalovaný na námitku reagoval v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí tak, že poukázal na základní principy své hodnotící činnosti, kterými se řídil i v posuzovaném případě. Soud zdůrazňuje, že žalobce v žalobě nikterak nespecifikoval jím tvrzená správními orgány použitá „odlišná“ hodnotící kritéria, ani v jakých konkrétních správních řízeních týkajících se vysokých škol měla být použita. Soud tedy odkazuje na výše uvedené s tím, že Akreditační komise posuzovala jak otázku personálního zajištění dotčených studijních programů, tak otázku publikační, odborné a tvůrčí činnosti vyučujících zcela v souladu se zákonnými kritérii vyplývajícími ze zákona o vysokých školách a z ustanovení vyhlášky č. 42/1999 Sb. Úroveň splnění rozhodných kritérií Akreditační komise vyhodnotila v souladu se svou rozhodovací praxí, která je obsažena v jejích vnitřních předpisech, zejména Standardech. Porovnala rozhodné ukazatele těchto hledisek zjištěné v okamžiku udělení akreditací dotčeným studijním programům s údaji zjištěnými v okamžiku rozhodování o jejich odejmutí a omezení. Soud se ztotožnil se závěrem správních orgánů, že při uskutečňování dotčených studijních programů žalobcem došlo k výrazným změnám jak na úrovni personálního zajištění profilujících studijních programů, což je jedním z kritérií pro udělení akreditace, tak na úrovni publikační, odborné a tvůrčí činnosti jeho vyučujících. Závěr žalovaného o nedostatečnosti personálního zajištění

dotčených studijních oborů u žalobce je tak výsledkem logického a správného vyhodnocení zjištěných skutečností. V žalobě byla tato námitka rozvedena tak, že se žalovaný nevypořádal s rozkladovým tvrzením o srovnatelném či horším stavu pedagogického sboru na jiných vysokých školách (Policejní akademie ČR a Vysoká škola podnikání a.s. Ostrava). Soud ani tuto námitku neshledal opodstatněnou, neboť žalovaný se s ní dostatečným způsobem vypořádal, když v odůvodnění zdůraznil, že v obdobných případech postupuje totožně a podmínky uskutečňování určitých studijních programů je nutno vždy posuzovat individuálně.

Žalobce tvrdil nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí pro jeho částečnost, když v něm absentuje určení přiměřené lhůty § 86 odst. 1, 2 zákona o vysokých školách. Je pravdou, že povinnost umožnit studentům pokračovat ve studiu ve stejném nebo obdobném studijním programu na jiných vysokých školách nebyla žalobci stanovena v rámci žalobou napadených rozhodnutí, nýbrž byla obsažena v příkazu správního orgánu I. stupně ze dne 16.5.2011, č.j. 14 758/2011-30. Příkazem byla žalobci tato povinnost stanovena ve lhůtě do 31.8.2011. Dle názoru soudu byla žalobci dána přiměřená lhůta, neboť příkaz byl vydán v květnu 2011 a žalobce tak měl do konce srpna téhož roku, tj. 3 a půl měsíce, na to, aby ji splnil. Přičemž s ohledem na tu skutečnost, že od září či října r. 2011 začínal nový školní rok, bylo vhodné, aby dotčení studenti již zahájili výuku na jiných vysokých školách počátkem nového školního roku.

Soud neshledal opodstatněnou ani námitku nevykonatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí z důvodu neexistence jiné vysoké školy se stejnými či obdobnými studijními programy. Soud se naopak plně ztotožňuje s poukazem žalovaného, že žalobce nemohl mít problémy se splněním této povinnosti, neboť jen v Brně se nalézají další veřejné, státní i soukromé vysoké školy, které se zabývají ekonomickými studijními programy (dle § 46 odst. 4 písm. a) zákona o vysokých školách).

K námitce nezákonného postupu správního orgánu I. stupně vyžádáním si stanoviska Akreditační komise, soud zdůrazňuje, že se jednalo o postup v souladu se zákonem, konkrétně § 84 odst. 1 a 2 zákona o vysokých školách a s článkem 1 odst. 1, písm. a) a f) Statutu. Akreditační komise nerozhoduje meritorně ve věci, je však ze zákona povinna poskytovat stanoviska týkající se vysokoškolského vzdělávání. Akreditační komise má zajišťovat určitou úroveň vysokoškolského vzdělávání, proto její činnost směřuje k vnější standardizaci úrovně vysokoškolského vzdělávání. Rovněž tak vyhodnocuje splnění příslušných ustanovení zákona o vysokých školách a vyhlášky č. 42/1999 Sb., konkrétně vyhodnocuje zde stanovená kritéria pro posouzení rozhodných skutečností, potažmo správního uvážení žalovaného. Přičemž v případě odnětí či omezení akreditace jsou Standardy Akreditační komise pro udělení akreditace aplikovány analogicky, neboť žádoucí úroveň realizace akreditovaného studijního programu musí být zajištěna i v době po udělení akreditace. V opačném případě by totiž udělování akreditací nenaplňovalo svůj smysl, kterým je dlouhodobé zajištění určité úrovně realizace akreditované činnosti. Tedy ze strany správního orgánu I. stupně nebyl porušen zákon tím, že požádal Akreditační komisi o vypracování dodatečného stanoviska ve věci k vyjádření žalobce ze dne 20.9.2010. A Akreditační komise byla povinna na žádost správního orgánu I. stupně vydat stanovisko k námitkám žalobce zpochybňujícím správnost jejího předchozího návrhu. V dané věci soud zjistil, že správní orgány při posuzování dostatečného personálního zabezpečení dotčených studijních programů vycházely jak ze stanoviska vyjádřeného v návrhu a doplnění návrhu Akreditační komise, tak rovněž ze Standardů Akreditační komise. Soud podotýká, že Akreditační komise za účelem posouzení předpokladů pro uskutečňování akreditovaných činností a pro hodnocení jejich kvality používá vlastní

Standardy, které jsou veřejně přístupné, platí pro všechny studijní programy, žalovaný se s nimi vztotožnil a považuje je za přiměřené a věcně správné.

Soud se neztotožnil ani s námitkou vydání žalobou napadených rozhodnutí správními orgány po uplynutí prekluzivní lhůty obsažené v § 85 odst. 6 zákona o vysokých školách. Žalovaný řádným způsobem odůvodnil, z jakého důvodu se nejedná o prekluzivní lhůtu. Logickým způsobem vysvětlil, že se jedná o lhůtu pořádkovou, která neobsahuje sankci v případě, že správní orgán nestihne rozhodnout ve lhůtě do 120 dnů od podání návrhu Akreditační komisí. Soud zastává shodný právní názor, a rovněž tak souhlasí s tím, že tato lhůta nebyla správním orgánem I. stupně v dané věci dodržena. Nicméně tato skutečnost není zásadním pochybením a nemá vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Soud nesouhlasí ani s námitkou nesprávně zjištěného skutkového stavu věci. Je pravdou, že prvotní podklady pro rozhodnutí ve věci Akreditační komise vypracovala na základě kontrolní návštěvy u žalobce dne 17.5.2010, správní orgán I. stupně ve věci rozhodl dne 3.1.2011 a žalovaný dne 29.4.2011. Soud má za to, že podkladové materiály byly správně a zcela logicky správními orgány shromážděny a zpracovány na základě údajů za školní rok 2010/2011. Takto získané podkladové materiály byly zcela relevantními i v okamžiku rozhodování správních orgánů. Navíc ze žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný vzal na vědomí a posoudil i změny pedagogického obsazení žalobce, které jím byly předloženy v průběhu správního řízení podáním ze dne 20.9.2010.

Rovněž námitku spočívající v nesprávně provedeném dokazovacím řízení soud vyhodnotil jako zcela nedůvodnou. Soud poukazuje na odůvodnění obou žalobou napadených rozhodnutí, v nichž se správní orgány jednoznačným a vyčerpávajícím způsobem vypořádaly se všemi žalobcem navrženými důkazy. Tyto důkazní návrhy byly správními orgány zamítnuty z důvodu jejich nadbytečnosti, neboť skutkový stav byl dostatečným způsobem zjištěn již na základě podkladových materiálů předložených Akreditační komisí.

K námitce neprovedení listinných důkazů, návrhu Akreditační komise a jejího stanoviska, soud shodně se správními orgány uvádí, že tyto listiny nejsou důkazními prostředky, kterými by se mělo prokázat nějaké konkrétní tvrzení účastníků. Jedná se o podklady pro rozhodnutí ve věci samé, které jsou podnětem pro zahájení správního řízení dle § 50 správního řádu.

Postup správních orgánů provádějících pouze důkazy potřebné ke zjištění skutkového stavu věci, je zcela v souladu s § 52 správního řádu. Soud dále k námitce neprovedení ústního jednání konstatuje, že správní orgány v dané věci postupovaly v souladu s § 49 správního řádu, neboť ústní jednání v této věci nebylo pro uplatnění práv účastníků nezbytné, a rovněž tak nesměřovalo ke splnění účelu řízení a zákon tuto povinnost v daném řízení nestanovil.

Při ústním jednání před soudem žalobce uplatnil námitku, že před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně neměl možnost se vyjádřit k podkladu rozhodnutí, a to stanovisku Akreditační komise. Je pravdou, že stanovisko ze dne 8.12.2010 nebylo žalobci předloženo k vyjádření, což je pochybením správního orgánu dle § 36 odst. 3 správního řádu, které nelze ospravedlnit poukazem na správní praxi či webové stránky, na nichž mělo být k dispozici. Podstatným obsahem stanoviska bylo odmítnutí žalobcem uplatněných námitek ve vyjádření ze dne 20.9.2010 a rekapitulace předchozích argumentů Akreditační komise již uvedených v jejím návrhu. Stanovisko tedy neobsahovalo žádné nové podstatné skutečnosti v dané věci, proto soud dospěl k závěru, že jeho nepředložení žalobci sice bylo procesním pochybením, ale toto pochybení nemohlo mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalobce vytkl správním orgánům, že nerozhodly o jím uplatněné námitce podjatosti vůči doc. Ing. V. V., CSc., z důvodu jeho účasti v konkurující soukromé vysoké škole. Soud nejprve konstatuje, že o této námitce nebylo správními orgány řádně rozhodnuto formou usnesení. Žalovaný tento postup zdůvodnil zásadou procesní ekonomie řízení, neboť již v době, kdy byla námitka vznesena, doc. Ing. V. CSc. ukončil pracovní poměr u Akreditační komise. Tudíž bylo záležitostí krátkého časového úseku, kdy mu skončí pracovní poměr a námitka bude zcela nepodstatná. Správní orgány zdůraznily, že doc. Ing. V. CSc. v řízení učinil pouze procesní úkony, které nikterak neovlivnily meritorní rozhodnutí ve věci a tvrzené důvody podjatosti spočívající v členství doc. Ing. V., CSc. v akademické radě soukromé vysoké školy byly shledány zcela irelevantními. Vzhledem k tomu, že pracovní poměr doc. Ing. V. V., CSc., byl ukončen k 1.12.2010 a prvostupňové správní rozhodnutí bylo vydáno 3.1.2011, je zřejmé, že se doc. Ing. V. V., CSc., na meritorním rozhodování věci nepodílel a soud se proto i v tomto případě ztotožnil s posouzením a odůvodněním této námitky žalovaným. Jedná se o procesní vadu, která neměla vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Dále žalobce namítal zneužití pravomocí, podjatost a porušení zásady mlčenlivosti předsedkyní Akreditační komise prof. V. D. v pořadu Interview v České televizi dne 1.4.2011, neboť informovala veřejnost o výsledku daného správního řízení. Dle názoru soudu ze záznamu nevyplývá, že by prof. D. byly řečeny konkrétní interní či utajované informace. Prof. D. uvedla, že jí je známo stanovisko rozkladové komise žalovaného ve věci žalobce a očekává rozhodnutí ve věci. Přičemž rozkladová komise je pouze poradním orgánem žalovaného. Dle názoru soudu tak prof. D. zohlednila obvyklé procedurální postupy v rámci správního řízení a podala jen všeobecné informace, které byly veřejně přístupné. Soud poukazuje na to, že ani Akreditační komise ve věci samé nerozhodovala, neboť i Akreditační komise je jen poradním orgánem.

Žalobce v žalobě požadoval, aby soud přezkoumal, zda mezi členy rozkladové komise nejsou členové Akreditační komise, u nichž by připadal v úvahu střet zájmů. Soud předně konstatuje, že tato námitka byla uplatněna pouze v obecné rovině. Navíc ze správního spisu vyplývá, že právnímu zástupci žalobce bylo zasláno Vyrozumění o lhůtě pro rozhodnutí ze dne 1.3.2011, č.j.: 6 879/2011 – 30/1, kterým byl informován o složení rozkladové komise. Žalobce tedy byl včas a řádně seznámen se složením rozkladové komise, přičemž proti jejímu složení nevznese ve správním řízení námitku podjatosti. Soud má za to, že až žalobou uplatněná námitka podjatosti členů rozkladové komise je pouze reakcí žalobce na pro něj negativní rozhodnutí žalovaného a soud ji vyhodnotil jako ryze účelovou.

Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud nedůvodnou žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný, úspěšné žalované však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. října 2015

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková